

Arrest

nr. 125 705 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE SCHEPPER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Khayrabad, district Surkhrood, provincie Nangarhar. U heeft altijd in dit dorp gewoond tot de laatste vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Toen woonde u, op de vlucht voor uw problemen met de taliban die u beschuldigden van verklipping, bij uw halfbroer in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar. Omdat de taliban u wisten te lokaliseren bij uw halfbroer vertrok u uit Afghanistan in november 2011.

U bent in België aangekomen op 8 juli 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in. Op 22 februari 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering

van subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 maart 2013 diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 108 480 van 22 augustus 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 september 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag stelt u België nooit te hebben verlaten sinds uw aankomst in juli 2012 en verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de redenen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. U geeft in dit verband te kennen dat uw broer ondertussen Afghanistan heeft moeten verlaten omwille van uw problemen. Volgens u is dit de reden waarom een hervestiging in Jalalabad in uw geval niet meer redelijk is.

U legt volgende nieuwe stukken neer: een document van de Afghaanse ambassade in India d.d. 30 juli 2013 waarin wordt vastgesteld dat uw halfbroer een blanco strafblad heeft (stuk 1), een kopie van een document van het ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 30.04.1392 (21 juli 2013) waarin wordt gesteld dat uw halfbroer naar het buitenland wil reizen en een aanvraag indiende met betrekking tot zijn strafregister (stuk 2), twee documenten van de stammenraad van Khair Abad d.d. 2.01.1392 (22 maart 2013) (stuk 3) en d.d. 20.01.1392 (9 maart 2013) (stuk 4) waarin uw problemen worden bevestigd, twee brieven van het dorps hoofd d.d. 01.01.1392 (21 maart 2013) (stuk 5) en d.d. 11.01.1392 (31 maart 2013) (stuk 7) waarin eveneens uw problemen worden bevestigd, een document van de politie met de bevestiging van uw problemen d.d. 06.06.1392 (28 augustus 2013) (stuk 6), een document van de politiechef van Nangarhar omtrent het werk van uw halfbroer (geen datum, stuk 8) en een bijhorende enveloppe (stuk 9).

Tijdens het gehoor van 5 december 2013 bij het CGVS legt u bovendien een kopie van een vliegtuigticket op naam van uw halfbroer voor (stuk 10) en een kopie van een document waarin uw halfbroer toestemming vraagt om het land te verlaten (stuk 11). Op 13 december 2013 bezorgt u het CGVS opnieuw een kopie van het document waarbij uw halfbroer vraagt het land te verlaten (stuk 12), het origineel document van de Afghaanse ambassade in India (stuk 13), een nieuwe kopie van het document van ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 30.04.1392 (21 juli 2013) (stuk 18), het origineel vliegtuigticket (stuk 17), een vaccinatiekaart op naam van uw halfbroer (stuk 14), een brief van veiligheidscommandant van Nangarhar over uw halfbroer d.d. 15.02.1392 (5 mei 2013) (stuk 15), een document van het departement strafregister van het ministerie van Binnenlandse Zaken over uw broer (geen datum) (stuk 16) en een bijhorende enveloppe (stuk 19).

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen allerminst als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De beoordeling van uw vorige asielprocedure staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

De twee documenten van de stammenraad van Khair Abad, de twee brieven van het dorps hoofd en een document van de politie vormen immers louter een bevestiging van uw problemen uit uw vorige asielprocedure en hebben bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor ze slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben.

Voor het overige legt u documenten voor die het vertrek van uw broer uit Afghanistan dienen aan te tonen. U verklaarde hierbij dat uw broer uit Afghanistan is gevlucht omwille van uw problemen (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 12 en 15 en CGVS, 2). Aangezien aan deze problemen in de vorige asielprocedure geen geloof werd gehecht, zijn deze documenten ook niet bij machte om tot een andere beoordeling te komen. Aangaande de twee brieven van de veiligheidscommandant van Nangarhar dient opnieuw te worden vastgesteld dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Uit de overige documenten die u in verband met uw broer voorlegt, kan enkel worden afgeleid dat uw broer toestemming heeft gevraagd om het land te verlaten, dat hij een blanco strafregister heeft, dat hij zich heeft laten inenten en dat hij een heen- en terug vliegtuigticket heeft gekocht naar India. Deze documenten zijn bijgevolg niet bij machte om de conclusie in uw vorige asielaanvraag om te buigen. Overigens dient met betrekking tot de door u voorgelegde documenten opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Verder is het opmerkelijk te noemen dat u de bovengenoemde documenten pas voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag hoewel u verklaarde deze documenten reeds ontvangen te hebben voor de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 juni 2013. Ook uit de door u voorgelegde enveloppe blijkt dat u de documenten reeds ontving op 30 mei 2013. Aangezien u de mogelijkheid heeft om nieuwe stukken over te maken op de zitting van de RVV is het feit dat u dit niet deed en evenmin van deze stukken melding maakte, bevreemdend te noemen. Hoewel u de beslissing van het CGVS aanvocht, waarin werd geargumenteed dat u een intern vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad, maakt u in het verzoekschrift geen melding van het feit dat uw halfbroer zich niet meer in deze stad bevindt. Nochtans verklaarde u dat hij Afghanistan verliet twee en halve maand na uw interview bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, omstreeks maart of april 2013 (CGVS, 2). Het feit dat u dit element niet heeft vermeld tijdens de eerste asielprocedure roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen en wijst op het opportunistische karakter van uw tweede asielaanvraag. Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Surkhrood in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. U haalt aan dat het niet redelijk is dat u zich zou vestigen in Jalalabad omdat uw halfbroer Jalalabad ondertussen verlaten heeft omwille van uw problemen. Rekening houdend met bovenstaande elementen kan aan deze bewering geen geloof worden gehecht. U brengt dan ook geen gegevens aan die een ander licht zouden werpen op de eerdere inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in uw geval.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift “nieuwe feiten” uiteen, en verklaart daarbij dat hij voor het Commissariaat-generaal een “gefabriceerd” verhaal heeft uiteengezet. Hij beroept zich op artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij voert enerzijds aan dat hij gefolterd en gedood kan worden door de Taliban en anderzijds dat de situatie in Nangarhar en Jalalabad van die aard is dat het een ernstige bedreiging voor zijn persoon inhoudt. Hij vreest dat de Taliban zich willen wreken voor de feiten die zijn broer heeft gepleegd. Daarnaast voert hij aan dat de situatie in Jalalabad niet veilig is, hij stelt dat de autoriteiten niet efficiënt zijn en dat de veiligheidssituatie in Nangarhar zeer snel aan het verslechteren is. Ook voert verzoeker aan dat de informatie niet up-to-date is. Hij voert verder aan dat hij riskeert een situatie van *internal displaced persons* (IDP) terecht te komen: hij heeft geen familie in Jalalabad en kan niet bij kennissen terecht aangezien het risico dat hij met zich meedraagt te groot is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken ter staving van zijn relaas:

- bijkomende identiteitsdocumenten van verzoeker;
- een brief van zijn broer A.Q.;
- identiteitsdocumenten van zijn broer A.Q. en zijn gezin;

- documentatie van het dossier van A.Q.;
- documenten met betrekking tot de oom van verzoeker;
- documenten met betrekking tot de bloedwraak in Afghanistan;
- UNAMA annual report 2013;
- een artikel "*The enemy is never safe and secure anywhere inside 'Nangarhar' province*";
- een Deens COI report Afghanistan;
- artikel "*Taliban Abductions on Afghanistan's Road South*";
- artikel "*Nangarhar is still the center of armed illegal groups*";
- artikel "*instability is now status quo in once-calm Afghan province*";
- artikel "*powerful explosion rocks Jalalabad*" en artikel "*Blast kills 3 policemen in Nangarhar province*";
- artikel "*Taliban suicide assault team kills ISAF soldier in eastern Afghanistan*";
- report: "*still at risk: security of tenure and the forced eviction of IDP's and refugee returnees in urban Afghanistan*";

Met een aanvullende nota van 8 april 2014 legt verzoeker nog neer:

- twee brieven van verzoekers broer A.Q.;
- identiteitsdocumenten van A.Q.;
- originelen van eerder neergelegde stukken;

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker zich naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 18 september 2013, steunde op de feiten die hij aanhaalde ter staving van zijn eerdere asielaanvraag van 9 juli 2012. Aan dit eerste asielrelaas werd geen geloof gehecht bij beslissing van de commissaris-generaal van 22 februari 2013, hetgeen werd bevestigd bij arrest nr. 108 480 van 22 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Naar aanleiding van het huidig beroep geeft verzoeker toe dat het eerste asielrelaas volstrekt gelogen was, bijgevolg zijn ook de verklaringen die hij voor het Commissariaat-generaal aflegde naar aanleiding van huidige, tweede, asielaanvraag ongeloofwaardig. Verzoeker hernam immers zijn eerste asielrelaas en trachtte de waarachtigheid ervan alsnog te bewijzen aan de hand van nieuwe documenten. Verzoeker voert thans, onder verwijzing naar artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, nieuwe elementen aan die, zo stelt hij, de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat, wat betreft de beoordeling van de vluchtelingenstatus, verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en zelfs uitdrukkelijk toegeeft dat zijn asielrelaas bedrieglijk was. Aldus blijkt dat de commissaris-generaal terecht het asielrelaas als ongeloofwaardig heeft beschouwd. De Raad acht verder onderzoek dan ook niet noodzakelijk en bevestigt de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij een risico loopt op ernstige schade door foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen of executie. Hiertoe zet hij een gans nieuw verhaal uiteen waarbij hij in essentie aanvoert dat zijn broer een commandant van de Taliban heeft gedood en dat deze hierom asiel heeft gekregen in Groot-Brittannië. Verzoeker zou hierdoor ernstige problemen hebben gekregen in Afghanistan.

2.2.2.2. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielzoeker

dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De argumentatie dat hij door derden werd geadviseerd om te liegen ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Door het afleggen van valse verklaringen verhindert verzoeker de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming. Indien verzoeker daadwerkelijk problemen kende met de Taliban omwille van de moord door zijn broer op een Talibancommandant, voert hij thans geen enkele aanvaardbare reden aan waarom hij niet in staat was om deze problemen van bij aanvang van de asielprocedure kenbaar te maken. Het feit dat verzoeker er initieel voor koos om een totaal ander en blijkbaar volledig verzonnen asielrelaas uiteen te zetten en hij hiervoor geen aanvaardbare reden opgeeft, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers beweringen.

2.2.2.3. Noch in het kader van zijn eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal of voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch in het kader van zijn huidige (tweede) asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal, maakte verzoeker melding van het feit dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij door de Taliban wordt gezocht omdat zijn broer A.Q. een Taliban-commandant zou vermoord hebben, noch dat zijn broer op basis van deze feiten zou erkend zijn in het Verenigd Koninkrijk. Hij brengt dit pas ter sprake in onderhavig verzoekschrift nadat hij reeds tweemaal eerder werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing. Verzoeker bleef niet enkel in het kader van zijn eerste asielaanvraag volharden in een volledig gefabriceerd asielrelaas, maar eveneens in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag bleef hij volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd.

De Raad ziet niet in waarom thans wel geloof zou moeten worden gehecht aan het pas in zijn verzoekschrift nieuw naar voren gebracht asielrelaas. Bovendien kunnen al meteen vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers bewering dat het gewelddadig overlijden van zijn ouders voor hem verborgen werd gehouden. Deze bewering is in strijd met verzoekers eerdere verklaring tijdens zijn eerste asielaanvraag dat zijn vader ongeveer drie jaar geleden is overleden en zijn moeder in Khayrabat-Nangarhar (waar ook verzoeker woonachtig was) verbleef (zie stuk 16 eerste asielaanvraag) alsook met zijn verklaring in het kader van zijn tweede asielaanvraag dat *"Ongeveer 5 maanden geleden is mijn moeder overleden. Zij had hartproblemen."* (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 27 september 2013, stuk 15 administratief dossier).

Verzoeker legt een aantal nieuwe stukken neer ter staving van deze nieuwe feiten, het betreft hier evenwel grotendeels kopieën. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie en de update bij de verweernota (COI Focus Afghanistan. Corruptie en valse documenten, van 27 juni 2013) dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker. Bovendien bevestigt verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf dat het voor hem geenszins moeilijk is om aan gefabriceerde documenten te komen.

Verzoeker toont de beweemde familieband met A.Q. niet aan. Hij maakte van het bestaan van deze broer in het geheel geen melding tijdens zijn opeenvolgende asielprocedures, evenmin kan uit de door hem voorgelegde documenten afgeleid worden dat aan deze persoon op basis van de door verzoeker aangehaalde feiten asiel werd verleend in het Verenigd Koninkrijk. Met betrekking tot de handgeschreven verklaring door A.Q. ter bevestiging van de door verzoeker nieuw ingeroepen feiten moet worden opgemerkt dat een dergelijk handgeschreven stuk door eender wie, eender waar kan geschreven zijn en bijgevolg niet van aard is de geloofwaardigheid te herstellen. De overige stukken tonen louter aan dat aan een zekere A.Q. en zijn gezin een verblijfsvergunning werd toegekend, dat zij intussen Britse staatsburgers zijn geworden en woonachtig zijn in Manchester.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.2.2.4. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan

worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In casu werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict d.d. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad d.d. 5 december 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Voorts blijkt uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt echter vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviseerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

2.2.2.5. De informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, is niet van aard afbreuk te doen aan de meer gedetailleerde en recentere informatie welke zich in het administratief dossier bevindt, noch toont verzoeker aan dat de informatie waarop het CGVS zich baseert niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker weerlegt niet het oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in zijn verzoekschrift is ook niet dienstig, nu duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad en verzoeker dit, zoals blijkt, niet met valabele argumenten betwist. Waar verzoeker onder verwijzing naar recentere rapporten en persberichten dan deze van het CGVS van mening is dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet langer up-to-date is, is de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonend dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel

48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat er veel geweld is tegen de IDP's in Jalalabad (zie stuk 17 in bijlage: *"Still at risk: Security of tenure and the forced eviction of IDP's and refugee returnees in urban Afghanistan"*), dient opgemerkt dat verzoeker enkel naar algemene informatie verwijst en niet aannemelijk maakt dat hij in concreto dient te vrezen in dergelijke situatie terecht te komen. Algemeen kan gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Naar het oordeel van de commissaris-generaal zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Overigens blijkt uit informatie van het CGVS dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Waar verzoeker er tenslotte op wijst dat geen enkele van zijn familieleden momenteel nog in Jalalabad verblijft, en hij niet bij kennissen terecht zal kunnen daar het risico dat hij meedraagt te groot is nu zijn voormalig verblijf in Jalalabad nu welbekend is aan de Taliban, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweringen inzake de problemen die hij gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen zijn land van herkomst kunnen worden beschouwd. Los van het gegeven dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt niet langer over familieleden te beschikken in Jalalabad, blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. In het, met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 180 480 van 20 augustus 2013 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad had, onder meer omdat *"verzoeker [...] niet aan[toont] dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die zowel Dari als Pashtou spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie."* Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT